

बाळराजा झोपायाचा

आपल्या तान्ह्या मुलाला खांद्यावर घेऊन एक माऊली संध्याकाळी तिच्या
अंगणांत येर-झार घालते आहे. तेवढ्यांत सूर्यास्त व्हायला लागला. संध्यछाया
पडूं लागल्या. आई आपल्या तान्हुल्यासाठी अंगाई गीत म्हणूं लागली.

मावळला आकाशात
कवडसा शेवटचा
सांजवात लाविते मी
बाळराजा झोपायाचा ॥

रातकिडे ओरडती
भिविती माझ्या बाळा
साथ त्यास आणि देई
डाव्या पायातला वाळा
झोप आवरेना त्यास
घंटानाद मंदिराचा ॥

त्याच्या इवल्या मुठीत
माझे जग भरलेले
रडण्यात त्याच्या बाई
दुःख माझे साठविले
झोपेमध्ये सोनुला ग
खुदकनू हसायाचा ॥

धावतसे दुदूदू
बाळ माझा अनवाणी
त्याच्या कुरळ्या केसांना
दृष्ट नका लावू कुणी
एकुलता एक बाई
लेक माझा नवसाचा ॥

- शशिकांत पानट

(‘अमे रिका तरंग’ या कवितासं ग्रहात न)